

NYHETSBRIV **INDIEN**

Utgivet av Indienspecialisten EMPATUM
Engelbrektsgratan 39, 114 32 Stockholm.
Tel 08-411 04 08. E-post: nyhetsbrev@empatum.se
Redaktör och ansvarig utgivare: David Ståhl
Hemsida: www.empatum.se

India Unlimited:

NAMASTE STOCKHOLM

Namaste Stockholm, som ägde rum i Kungsträdgården lördagen den 23 maj, blev mycket lyckat, trots en kall och regnig start. Vädret bättrade sig vid tolvtiden och Kungsträdgården blev snart full av människor som flockades till de många stånden. Man kunde äta olika indiska maträtter, ta del av turistinformation från olika indiska delstater samt titta på dansföreställningar, lyssna på musik och mycket mer.

Under dagen ägde föreställningarna rum på den lilla scenen som fanns alldeles söder om bassängen. Detta gav en intim stämning och artisterna kunde ses från två håll, något som inte riktigt alla artister kunde anpassa sig till. På kvällen flyttades aktiviteterna till Kungsträdgårdens stora scen.

En intressant iakttagelse när det gäller både indisk musik och dans är att utövarna är både indier och svenskar. Det finns en hel del svenskar som spelar klassisk indisk musik, bollywoodmusik och dansar klassisk dans. De flesta artister var lokala förmågor, en grupp kom från Lettland. Den bestod av en indier och ett antal lettiska flickor, de utförde "Bollywood Explosion". De var hitbjudna av Indiska Ambassaden, eftersom den även täcker Lettland. Och alltid lär man sig något nytt: Nyhetsbrevets redaktör visste inte att det finns något som heter "National Institute of Fashion Technology" (se separat artikel). De utförde tre modevisningar av modernt mode med en viss indisk touch.

Förutom allt detta hölls även en serie föreläsningar om bl.a. ayurveda, indiska berg och djungler (Per J Andersson), Hinduismen (Nyhetsbrevets redaktör), Bombay Take Away (Malin Mendel Westberg) och mycket annat. Dessa föreläsningar ägde rum inomhus och var mycket välbesökta - även när vädret hade bättrat sig.

Evenemanget invigdes av Indiens Minister for Women and Child Development, Maneka Sanjay Gandhi, tillsammans med förre biståndsmministern Gunilla Carlsson. Maneka Gandhi höll några korta anföranden, och framträdde även i SVT där hon givetvis fick frågan om våldtäkter i Indien. Hon svarade då att Indien, trots allt, är ett betydligt säkrare land än Sverige. Se separat artikel om Maneka Gandhi här intill. Se också Nyhetsbrev 1 och 2/2007 beträffande våldsbrott i Indien och Sverige.

Namaste Stockholm ingår i satsningen India Unlimited, som även omfattar en filmfestival och en serie seminarier om affärer, vetenskaps, turism, "Gender & Diversity", samt några konstutställningar. Det anordnas av Indiska Ambassaden och Indiska Turistorganisationen och planeras bli ett årligen återkommande evenemang.

NATIONAL INSTITUTE OF FASHION TECHNOLOGY

National Institute of Fashion Technology (NIFT) har sitt säte i New Delhi, men finns i en rad städer runtom i Indien. Det startades år 1986 och sorterar under Ministry of Textiles. Förutom att syssla med rent mode designar de också uniformer, arbets- och skyddskläder av olika slag. NIFT har ett nära samarbete med textilindustrin och skickar regelbundet ut sina studenter till olika fabriker för att göra praktik. Där får de också lära sig att "fatta beslut i en verklig omgivning". NIFT genomför också uppdragsprojekt för industrin.

Till Namaste Stockholm kom tre modedesigners, som visade ett prov på sina kollektioner. De två första var modernt mode med ett visst indiskt inflytande. Man kunde se inflytandet av sarin, men inte mer än att även västerländska kvinnor kan bära kläderna. Den tredje var helt modern, lite folkdräktsinspirerad.

Nr 3 2015

Utkommer 5 gånger per år
Tjugoförsta årgången

MANEKA GANDHI

Maneka Gandhi, som är Minister for Women and Child Development, gästade Stockholm under tre dagar i samband med Namaste Stockholm. Hon skulle i Sverige antagligen kallas för Familjeminister. Departementet startades år 1985, men upgraderades till ministerium år 2006. Det har hand om allt som rör kvinnors sociala situation såsom diskriminering, våld, hälsofrågor, flickors skolgång, prostitution, trafficking och mycket annat. Med andra ord ett viktigt, men svårt, ministerium! Svårt därför att det ofta inte hjälper att stifta lagar när det gäller att förändra gamla och djupt rotade attityder.

Maneka Gandhi är även en känd djurrättsaktivist.

I en intervju med Malin Mendel Westberg för SvT sade hon bl.a:

"Gångvåldtäkten 2012 har fått för stora proportioner. Folk tror att Indien är ett osäkert land. I själva verket är Indien säkert. Indien har en mycket låg nivå av våldtäkter. Indien har 4 våldtäkter på 100.000 invånare Sverige har 130. Uppmärksamheten omkring våldtäkter i Indien beror på att indiska medier har nolltolerans. Även om man tar med underrapportering så har vi en låg nivå. Uppmärksamheten har ändrat politiken. Traditionellt var min position, Minister of Women and Child Development, den lägsta i regeringen, men nu har det blivit ett "tufft" ministerium. Premiärministern tar kvinnors angelägenheter på stort allvar. Det finns en stark vilja till förändring. Skärpta lagar, fler kvinnliga poliser, kvinnocenter i delstaterna m.m. Vi har precis börjat med detta, men det går framåt. Fler flickor går i skolan och fler kvinnor arbetar. Jag är hoppfull, om kvinnor blir ekonomiskt oberoende så blir de mäktigare", avslutar ministern.

Maneka Gandhi besökte Sverige även år 2000. Se Nyhetsbrevets intervju med henne i nr 4/2000.

Bokrecension:

SVÄRFÖRSTÄELIG INDISK MARKNAD

We are like that only. Understanding the Logic of Consumer India av Rama Bijapurkar. Penguin Books India, New Delhi 2009. ISBN 97-8014-3065-975.

"Yes, yes, we are like that only" är ett skämt i Indien, både om individer och om indier i allmänhet. När redaktören såg denna bok så trodde han först att det var en humorbok med roliga historier om indier. Men långt därifrån! Boken handlar om den indiska marknaden, i regel sedd utifrån multinationella företags ögon. Den innehåller en hel del statistik och gav åtminstone redaktören en del ny information.

Slutsatserna i boken är att 1. marknader i u-länder som Indien inte är som de utvecklade ländernas marknader var för 30 år sedan. De har sin egen karaktär och kommer att behålla den även då de har utvecklats. Ett exempel är att CocaCola och andra liknande läskedrycker inte har gjort någon större framgång i Indien helt enkelt därför att indierna av kulturella skäl föredrar vatten och te; 2. att allt tal om Indiens stora medelklass är felaktigt. I indisk statistik laborerar man oftast med fem eller sex klasser, men trots det är skillnaderna inom varje klass mycket större än vad de flesta utlänningar kan föreställa sig. Dels är inkomstskillnaderna inom klasserna stora, dels är olikheterna i livsstil mycket stora. Detta beror dels på skillnaderna mellan delstaterna (som ju är som länderna i Europa), skillnad mellan Nord- och Sydindien, land och stad etc. 3. Utländska företag har en tendens att nonchalera socialgrupp fyra, d.v.s. de som är relativt fattiga. Detta är en stor grupp konsumenter i Indien, de efterfrågar varor som är billiga men inte får vara dåliga eller gammalmodiga. Eftersom denna klass är mobil uppåt kommer den att höra till de mera välbeställda om c:a 20 år och då kan det vara bra att redan ha etablerat sitt varumärke bland dem. Man glömmer inte gamla vänner. Det gäller att hitta ett sätt att distribuera varor och tjänster på en stor men gles marknad. Ett typexempel på detta är naturligtvis banktjänster i mobiltelefon.

Författaren ägnar rätt stort utrymme åt kulturella faktorer. För den äldre generationen, som är uppfostrad under socialismen och med Mahatma Gandhis asketiska ideal, är det fullt att konsumera och att göra affärer. För dem är vinst fullt (känns det igen någonstans ifrån?). Sedan har vi deras barn som var unga under socialismen men som

upplevde reformerna och skillnaderna de har medfört. Och nu kommer barnbarnen, som aldrig har upplevt någonting annat än marknadsekonomi. Dessa tre grupper har olika attityder till konsumtion och varumärken. Barnen är mer känsliga för "fina" varumärken, under det att den äldre generationen och barnbarnen inte är det.

Hon påvisar också att de lägre socialgrupperna har mindre köpkraft per capita men ofta är de största konsumenterna av vissa varor och och tjänster totalt. Detta därför att de är så många. Hon påvisar också både i text och med diagram, att befolkningen får det bättre - om än i olika takt. De fattiga blir färre och övergår till lägre medelklass, som i sin tur sakta övergår till medel-medelklass o.s.v.

Andelen människor på landsbygden som livnär sig på jordbruk minskar. Dels därför att folk flyttar helt eller delvis till städerna, men också därför att det blir fler på landsbygden som livnär sig som ägare till butiker, verkstäder m.m. Författaren är kritisk mot den indiska statistiken som räknar en person som jordbrukare även om han arbetar endast några dagar om året med jordbruk.

Boken är mycket lärorik, och dessutom ganska roligt skriven. Den borde läsas av alla företagare som funderar på att ge sig in på den indiska marknaden, samt av envar som är intresserad av Indiens ekonomi.

Indiens försvarsminister:

GUDAR FÅR SNEDA ÖGON

Försvarsminister Manohar Parrikar får ofta gudastatyer, oftast Ganeshstatyer, vid sina framträdanden. Han har lagt märke till att de allt oftare har sneda ögon. Dessutom blir ögonen allt snedare med tiden. Detta beror på att även hinduiska gudastatyer ofta tillverkas i Kina. Han har lagt märke att detta även händer med statyer av Sarasvati.

Parrikar sade detta vid ett seminarium om "Design and Make-in-India: Electronics" som höll i Vivekananda International Foundation. "Jag ser allvarligt på detta, det visar att Kina ligger före Indien i tillverkning", tillade han.

INDISKE

PRESIDENTENS BESÖK

Indiens president, Pranab Mukherjee, besökte Sverige den 31 maj - 2 juni i år. Det är det första statsbesöket från indisk sida någonsin. Svenske Kungen har dock besökt Indien tidigare. Besöket uppmärksammades mycket i svenska massmedia. Han kom på inbjudan av Kungen och tonvikten vid besöket låg på miljövard och vetenskap. Presidenten betonade flera gånger att Indien behöver energi för att kunna fortsätta att utvecklas, men att man är medveten om miljöproblemen och därför är intresserad av ren energiteknologi. Ett område där Sverige anses ligga långt framme. I en av TV-intervjuerna betonade presidenten att det inte föreligger någon motsättning mellan utveckling och omsorg om miljön, och att det är just därför han vill ta del av Sveriges teknologi på området.

Han besökte också Hammarby Sjöstad, eftersom detta är en s.k. "smart city", d.v.s. miljövänligt och med låg energi-användning. Detta är intressant för Indien, eftersom det pågår en enorm urbaniseringsprocess där. Att planera städerna på ett miljö- och energismart sätt är en utmaning.

Han hade även ett möte med indiska kolonin i Sverige i Grand Hotells Spegelsal. Där talade han om vikten av att utlandsindierna anpassar sig till och bidrar till värdlandet. Han lovprisade dem för deras väl kända förmåga att göra det. Han tackade även Sverige för dess generositet gentemot indierna här.

Presidenten åtföljdes bl.a. av oppositionsledaren och en delegation av affärsmän. Flera avtal undertecknades av presidenten, och många kontakter knöts bland svenska affärsmän och de medföljande indiska affärsmännen.

Besöket syftade väldigt mycket framåt, man talade inte särskilt mycket om det förflutna. I Indien ser man mycket framåt och utvecklingsoptimismen är stark. Detta till skillnad från Sverige och övriga Europa där man ofta är rädd för framtiden och vill klänga sig fast vid det förflutna. Detta kan kanske förklara den s.k. Bofors-fadäsen från SvD:s chefredaktörs sida.

Enligt Svenska Institutet är Indien ett av de stora länder i världen där kännetecknet om Sverige är lägst. Särskilt yngre indier, den generation som tar

Jordbävningen:

INDISKT BISTÅND TILL NEPAL

Indien var ett av de första länderna som reagerade på den stora jordbävningen som drabbade Nepal den 25 april i år och satte igång sin hittills största biståndsoperation som svar på en naturkatastrof på utländsk mark.

Skalvet dödade mer än 7200 människor, däribland 41 indier, och skadade 14.355. Det påverkade också runt 8 miljoner människor av Nepals befolkning på 28 miljoner.

Nepals premiärminister Sushil Koirala sade att hans land är mycket tacksamt mot Indien för dess snabba svar på den humanitära krisen. Koirala sade att han har inga ord för att uttrycka min uppskattning för den indiska hjälpen.

Inom sex timmar efter tragedin, skickade Indiens flygvapen den första sändningen som landade i Katmandu med ett räddningsteam från *National Disaster Response Force* och räddningsutrustning.

Därefter anlände 32 flyg med 520 ton material, såsom tält, filter, medicin, mat, vatten, tung teknisk utrustning, ambulanser, vattenreningsutrustning, syrgasgeneratorer, två fullvärdiga arméfältsjukhus med 18 sjukvårdsgrupper samt 18 arméingenjörsteam.

Tretton helikoptrar av den indiska armén fraktade mer än 207 ton räddningsmateriel, evakuerades över 900 skadade och transporterade över 1.700 strandsatta människor. Personalen arbetade dygnet runt i nära samarbete med regeringen i Nepal. Mer än 2.600 skadade människor har behandlats hittills av de indiska medicinska teamen och av dessa har 1170 behandlats i Barpak, som var epicentrum för jordbävningen.

"Det visade inte bara på det djupaste engagemanget på högsta politiska nivå i Indien, men också överväldigande stöd från folket i Indien och över ett dussin indiska delstater, inklusive dem som gränsar Nepal," sade den indiske ambassadören i Nepal, Ranjit Rae.

Detta Nyhetsbrev aviseras till 2.560 mottagare. Därtill kommer de som själva hittar Nyhetsbrevet på Empatums hemsida.

Indisk räd in i Burma:

INDIERN SPOTTAR UPP SIG

Samma folkslag finns ofta representerade på båda sidor om den indisk-burmesiska gränsen. Släktband och sociala kontakter har alltid funnits över gränsen, som ju uppstod under senare hälften av 1800-talet. Fram tills dess hörde större delen av det som idag är nordöstra Indien till kungariket Burma. Därför är det inte egendomligt att vissa av separatiströrelserna har sina baser på den burmesiska sidan. Regeringen i Burma har då och då försäkrat Indien att man inte vill ge skydd åt sådana grupper och att man skall bekämpa dem. Men i verkligheten har man inte haft mycket makt att sätta bakom orden - även om man velat.

Men så hände det något. I början av juni gick indiska armén in i Burma och utplånade en separatistbas. Detta var en militär framgång och en viktig signal till både separatister, deras sympatisörer och till grannländerna. Signalen klingade inte ohörd: Genast höjdes röster om att Indien hade kränkt Burmas suveränitet, men dessa tystnade när det visade sig att Burmas regering i förväg hade godkänt aktionen. Dessutom reagerade Pakistan våldsamt, trots att aktionen ägde rum långt bort från

forts från sid 2

över nu, vet väldigt lite om vårt land. Omvänt är tyvärr kunskaperna om Indien i Sverige också låga.

Detta stämmer inte med Nyhetsbrevets redaktörs erfarenheter, men om det är sant så är det alarmerande. Sverige är dåligt på att marknadsföra sig självt utomlands. Business Sweden (f.d. Exportrådet) har numera ett kontor inrymt i Svenska Ambassadens lokaler i New Delhi dit man måste vara föransökt för att komma in. Vi har inget turistkontor eller informationskontor som är tillgängligt för allmänheten. Det beror kanske delvis på det gamla Olof Palme-syndromet som fick oss att tro att Sverige är bäst, och att detta redan är känt i hela världen och att vi därför inte behöver göra någonting.

Det finns inga direktflyg mellan Sverige och Indien. Det är dyrt och krångligt att få schengen-visum.

Om presidentens besök kan bidra till att ändra detta så är det mycket välkommet.

Pakistan och inte involverade landet alls.

I en ledare med rubriken "Öser galla" konstaterar The News att den indiska arméns operation över gränsen in på burmesiskt territorium för att bekämpa militanter har "bidragit till att vidga den diplomatiska klyftan mellan Pakistan och Indien". Även det pakistanska parlamentet har varnat Indien för "äventyrligheter" och framhållit pakistanska arméns förmåga att slå tillbaka. Orsaken till dessa reaktioner är dels att biträdande minister Rajyavardhan Rathore har sagt att Indien förbehåller sig rätten att slå tillbaka på detta sätt varhelst det behövs, dels att premiärminister Modi vid ett besök i Bangladesh sagt att Pakistan underblåser terrorism i Indien.

Även Kina reagerade mot operationen, främst mot att indiska underrättelsetjänsten säger sig ha bevis bl.a. i form av telefonavlyssning för att kinesiska agenter verkar i nordöstra Indien. Bl.a. påstås kineserna ha kontakt med Nationalist Socialist Council of Nagaland samt ha medverkat till att ett antal separatiströrelser har gått samman. Kinesiska tidningar förnekar detta och säger att det är "omöjligt".

Att Kina har haft sitt finger med i oroligheterna som då och då har blossat upp i Indiens Nordöstra hörn har länge varit välkänt. Kineserna har av och till stött upprorsrörelserna där, särskilt dem i Nagaland. Under 1970- och 80-talen vandrade olika rebelledare över gränsen först till Burma och vidare in i Yunnan i Kina för att erhålla stöd och utbildning. Vissa ledare tog sig till Lhasa där de fick träning i ett särskilt läger.

Hela händelseförloppet med aktionen inne i Burma samt Kinas och Pakistans reaktion vittnar om att Indien har ändrat sin attityd. Indiern har intagit en attityd som upplevs som tuff, fast den egentligen endast har lyfts upp till normalnivå. Vilket annat land skulle stillatigande finna sig i gränsräder, understöd av separatister samt terrorism som utförs av inskickade terrorister? Detta har Indien till stor del gjort hittills, men nu verkar det vara slut med det.

ÄNDRAD ATTITYD I PAKISTAN?

av Rana Banerji

Terroristattacken av Tehrik-e-Taliban (TTP) på arméns skola i Peshawar den 16 december 2014 dödade 132 barn och flera lärare. Dess grymhet chockade det civila samhället i Pakistan, mycket på samma sätt som den offentliga pryglingen av en kvinna av talibanerna i Swat gjorde i april 2009, men med betydligt mer tragiska konsekvenser denna gång.

Den militära offensiven i Norra Waziristan påbörjades i juni 2014 efter en hel del tvekan och misslyckade fredssamtal med TTP. Offensiven var arméns ensidiga beslut. Den civila regeringen lämnades inget annat val än att samtycka. Efter massakern i Peshawar hade politikerna lättare att stödja offensiven.

En tjugopunkts nationell handlingsplan för att ta itu med terror tillkännagavs. Även detta var arméns initiativ. Där ingår en avsiktsförklaring att ställa terrorister inför rätta i snabbförfaranden, lyfta moratoriet för dödsstraff, stärka och aktivera den nationella Counter-Terrorism Authority, reformering av det straffrättsliga systemet, befogenheter att avlyssna terroristernas kommunikationer, motverka spridning av hatpropaganda och extremistiska publikationer, strypning av ekonomin för terrorister och terroristorganisationer, se till att förbjuda terroristorganisationer inte återuppstår under nya namn, åtgärder mot religiös förföljelse, registrering och reglering av madrassas samt övervakning av deras finansieringskällor, förbjuda förhållanden av terrorism och terroristorganisationer.

Denna bräckliga konsensus för att hantera terroristproblemet har försvagats redan från början. De nio militärdomstolarna som inrättades för en period av två år, samt en ändring av lagen om armén från 1952, måste prövas om de var konstitutionella. De sågs som "ett mycket farligt alternativ som medför risker för irreversibla justitiemord, i vilka en kategori av pakistanier inte förtjänar samma rättigheter och skydd som vanliga", ej heller skulle man kunna överklaga. Dess giltighet har överklagats hos högsta domstolen.

Religiösa partier som Jamaat-e-Islami och Jamiat Ulema-e-Islam anslöt sig till protesterna. Maulana Fazlur Rehman kritiserade regeringens "hycklande försök att förvandla en islamisk

stat till en sekulär".

Ett tillslag mot brottslingar och terrorister i Karachi har gjorts som en del av den nationella handlingsplanen. Arméchefen fördömde den fortsatta politiska inblandningen i Karachipolisens arbete.

Allt detta visar på en förändring i den politiska verkligheten i Pakistan. Efter att ha varit oförmögna att effektivt hantera interna säkerhetsfrågor, särskilt religiös extremism och terrorism, har de civila federala och regionala regeringarna börjat stödja sig på armén för att få något gjort. Detta har beskrivits av politiska analytiker i Pakistan som embryot till en ny "civil-militär hybrid". Kommer detta att vara tillfälligt eller permanent?

Nawaz Sharif-regeringen står inför ett märkligt dilemma. Den har varken råd att alienera armén eller helt bryta med sympatisörerna till militanterna. Därför verkar de ha enats om ett halvhjärtat tillvägagångssätt som medger utrymme för armén att bekämpa terrorism och andra relaterade frågor, i utbyte mot att låta den nuvarande civila arrangementet fortsätta till 2018.

Härdföra religiösa grupper, särskilt i Punjab, accepterar inte denna utveckling i kampen mot terrorism. Tre moskéer packade med tillbedjare angreps i Peshawar och Rawalpindi i början av året. Shiamuslimerna i Pakistan fortsätter att vara måltavlor som hämnd av organisationer som Lashkar-e-Jhangvi. Hazarerna flyr från Balochistan, och barrikader omger segregerade shia-förorter i Quetta. Kristna församlingar har också attackerats i Peshawar och Lahore.

En uppsjö av militanta organisationer fortsätter att blomstra i Pakistan. Stamområdena i nordvästra Pakistan är delvis utom regeringens kontroll. Afghanska flyktingbosättningar i Peshawar och Quetta är en fristad för brottslingar som är inblandade i smuggling av vapen, sprängämnen och kommunikationsutrustning. Dessutom fungerar de som rekryteringscentrum och gömställen för potentiella terrorister. Fångelser i Pakistan håller tusentals militanta fångar, varav många inte har dömts i domstol. Fångelserna fungerar som fristäder, där rekrytering och radikaliseringsavdelningar äger rum.

Trots att behovet av att reglera läroplanen och finansieringen av koranskolorna har erkänts i den nationella handlingsplanen, för att stoppa vågen av islamisk radikaliseringsplan, har detta stannat på papperet. Reformarbetet har avstannat i tysthet i brist på politisk vilja p.g.a. motstånd från de muslimska församlingarna.

I terrorrelaterade fall kan domarkåren inte skipa rättvisa på ett snabbt sätt. Skydd av åklagare, advokater eller vittnen har saknats. Antalet fällande domar har varit bottenlöst lågt. Viktiga rättegångar mot kända terrorister eller terrorgrupper har ofta avbrutits undergenomskinliga förevändningar. Trots uppenbara tecken på delaktighet, har Zaki ur Rehman Lakhvi, som är anklagad för dåden i Mumbai den 26 november 2008 släppts mot borgen. Armén verkar blunda så länge han ligger lågt i sin Okara madrassa.

I jämförelse med handlingskraften på den religiösa sidan, sticker svagheten och brist på mod i den liberala vänstern ut. Bataljoner av halvbildade religiösa aktivister är redo att gå ut på gatorna med ett ögonblick varsel, medan de liberala aktivisterna utkämpar sina strider i isolering och i minskande antal.

Mot denna bakgrund skulle det vara naivt att förvänta sig att armén efter att ha samarbetat med terroristorganisationer skulle på allvar vända utvecklingen. Ändå verkar det nya arrangementet mellan det politiska etablissemanget och armén ha gett upphov till hopp om att religiös extremism, sektarism och terrorism på något sätt kommer att bringas under kontroll. Detta kan dock visa sig vara ett tveeggat svärd om civila institutioner och processer för att motverka terrorism inte blir starkare. Detta kommer att erfordra politisk vilja, något som än så länge saknas. Kan denna "försagdhets politik" återigen leda till en kollaps av demokratin i Pakistan? Det får tiden utvisa.

Denna artikel något förkortad. Författaren är f.d. Special Secretary, Cabinet Secretariat and Visiting Professor, Pakistan Studies Programme, Jamia Millia Islamia, New Delhi.

Översatt av David Ståhl.

Se även artikeln "Vad tycker Pakistanierna?" av samme författare i Nyhetsbrev nr 1/2015.